„FRONTOM", Lwów, Kurkowa 8.

Ч. 8. Львів, 1 грудня 1936 Рік I.

10 гр.

Фронтом!

ЧАСОПИС БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ МАРКСИЗМОМ І МАТЕРІЯЛІЗМОМ

Передплата:	В КРАЮ:		ЗАКОРДОНОМ		Число розрах. переказу 237
	річна	3·50 зол.	річна	30 фр. фр	
	піврічна	1·80 зол.	піврічна	15 фр. фр	
	чвертьрічна	0·90 зол.	чвертьрічна	8 фр. фр	

Ще три жидо-комунарські морди.

Жид Бронштайн-Троцький, що хоч на вигнанню, організує свою комунарську армію, як і Сталін.

Жид Собельзон-Радек, вожд комунарської революції в Німеччині в 1919 р., тепер у „неласці" Сталіна.

Жид Апфельбавм-Зіновев, перший голова комінтерну, тепер нібито розстріляний за троцьківську опозицію.

СВАСТИКА, ЧИ СЕРП І МОЛОТ?

Не треба бути політиком, щоб бачити ясно, як у світі сьогодні йде велитенський змаг: проти себе стоять дві ворожі армії—націоналізми та інтернаціонал — і все, що діється у т. зв. світовій політиці, є тільки ходом цього чи того табору. Відомо — згоди між цими ворогами бути не може й інтернаціонал, „орґанізація злочину, насилля й заглади" — як її назвав Ґеббельс — в цій боротьбі мусить розвалитися. Це видно сьогодні хочби вже з того, що він тільки бороniться усякими бандитськими й хуліґанськими засобами,а націоналізми, обєднуючи найкращі сили кожного народу, молоді у свому гоні й волі, наступають. Хто ж борониться — програє.

Очевидно, не треба думати, що перемога націоналізмів прийде легко і швидко. Злочинців, каналій і людей наживи є завжди більше, як ідейників, а на

інтернаціонал складаються крім них іще могутні своїми засобами

капіталістичні масони, Совети, Комінтерн, соціялістична галайстра й жиди,

що у всіх тих організаціях стоять на чолі й тільки заслонюють себе, як от у Советах, Франції, Бельгії, не жидами, щоб облекшити собі роботу.

Хто ж стоїть проти інтернаціоналу? Проти нього стоять

всі релігії світу, такі потужні й молодечі держави, як Італія, Німеччина й Японія зі своїми сателітами, всі молоді й наростаючі націоналізми (Рекс, Фалянґа, Нова Чехія, Вогнистий Хрест, Мослейці, Залізна ґвардія й ін), врешті всі антикомуністичні й антижидівські рухи та організації.

І боротьба йде. Якби спитати, де ця боротьба має свій фронт тепер, то доволі вказати на Еспанію, де, як це підчеркнув ґен. Франко, проти нац. військ стоять уже не червоні еспанці, а цілий інтернаціонал. І це правда. В Еспанії інтернаціонал програє свою козирну карту і тому, як може рятує її, стягаючи туди голоту з усього світу, кидаючи туди тисячі тон динаміту, тисячі гармат, літаків, танків.

Але коли так є на інтернаціональному фронті, то й на фронті націоналістів йде мобілізація. Ось

недавний союз Німеччини з Італією, а тепер Німеччини з Японією —

це ж не що інше, а потужне громадження сил до остаточного удару на червоний фронт, якого осередком був, є і ще який час буде СССР. Очевидно, інтернаціональний фронт не спить. Він теж орґанізує, монтує, де може — ставить колоди тамтому. Такою колодою були памятні санкції для Італії підчас її війни в Абисинії, є ними всякі комітети неінтервенцій, союзи СССР з Чехословаччиною і Францією, орґанізація допомоги Мадритові та мінування комуною всіх держав, такою колодою є жиди, що нищать і розкладають усі народи, їх преса і т. д.

А оце недавно (інтернаціонал не забуває, що проти нього Німеччина) масонсько-комуністичний світ знову хотів підставити колоду Німеччині, щоб бодай здискредитувати її морально:

нагороду Нобля признано пацифістові й соціялістові фон Осецкому, що недавно вийшов з німецької тюрми, де сидів за свої комунофільські погляди.

Було це зроблено, мовляв дивіться, кого німці садять у кримінали, але Німеччині це не пошкодило, як не пошкодили ні їй ні Італії інші давніші ходи цього світу. Боротьба йде далі й Німеччина знає, що проти неї оце останні ставки ворога.

Найближча остаточна розправа обох світів буде

на побережжях Еспанії,

де обі сторони громадять кораблі, літаки й війська. Правда, зачинати не хоче перший ніхто. Але там, проти Барсельони, стоять до бою дреднавти, кружляки й інші пливучі твердині і треба тільки якоїсь провокації, треба, щоб не видержали нерви якогось капітана, щоб якась советська або червона-еспанська ґраната вдарила в німецький чи італійський корабель, або щоб хтось вистрілив з німецького корабля до советського,

а в моменті можуть заграти сотки гармат і почнеться справжня розгривка, розгривка на життя і смерть.

Маймо ж і ми відчинені очі на цю загрозу недалекої розгривки, що може мати для нас вирішальне значіння. І тому пізнаваймо свого одвічного, старого ворога — Москву, пізнаваймо її діявольські ходи, ліквідуймо їх, натискаймо щораз міцніше на бастіон інтернаціоналу — жидів і будуймо свою силу!

Щоб знову не були ми в історичну хвилину пізними Іванами і нас не насіли сто разів гірше!

Середини немає. Або вони, або ми! Отже ми!

Господарять „по сталінівськи"

ЧЕРВОНИЙ КРАХ ЗАСІВУ І ЖАХ СОВЕТСЬКОЇ ПАНЩИНИ.

Советські ґазети знову роблять алярм. Щороку в осінній порі крахує сов. плян засіву і не диво, що нині вже Совети не кидають на ринки збіжжя, а купують його самі. Цього року те саме: як виходить зі звідомлень наркому земельних справ, плян засівної кампанії трохи не на половину „прорізаний": мали засіяти 68 міл. гектарів, засіяно всього 42. Ще цікавіше, що найбільші недотягнення виказують совхози і колгоспи, в яких мало сільське господарство перездогонити ввесь світ. Вони засіяли всього 58 відс. проектованої площі. Чому? Ось вам доказ: „Соціялістіческоє земледеліє" з 30. жовтня цр. пише, що трактористи винницької области застрайкували. Причина страйку: „робота з досвіта доночі, а харч — вівсяна каша й погано випечений хліб". Живуть трактористи в шаласах, в полі, без освітлення, постелі... Мило дістали вони останній раз на весну, теплої одежі взагалі не дістали. Ґазета пише, що так є у всіх машино-тракторних станціях.

Чи є ще де у світі така панщина? І чи можлива в такій панщині праця?

◆◆◆

Совети налякалися Німеччини!

Т. ЗВ. НІМЕЦЬКИЙ ПРОЦЕС, ЙОГО ВИСЛІД І ТОРГ ЗА ОДНОГО ЗАСУДЖЕНОГО.

Як ми повідомляли в 7 числі, в Советах арештували 23 німців, що працювали в тій державі як спеціялісти. Деякі з арештованих були комуністи, що втекли з Німеччини після приходу до влади Гітлера, деякі прихильні до Советів, решта — специ і більш нічого. Але Совети завели вже таку практику в себе, що якщо якась держава є проти них, вони роблять зараз процес її громадянам. Так був уже в Советах польський, французький, два роки тому англійський процес у Донбасі, а тепер треба було арештувати німців. Мала це бути відплата за те, що німці найгостріше з усіх держав світу виступили проти большевії і вперто монтують фронт проти неї.

На перший вогонь пішов процес у Новосибірську, де на 9 підсудних, яких обвинувачували, як звичайно в таких випадках, у саботажах, нищенню копалень і т. д., був теж один німець, інж. Штіклінґ. Процес був, як усі советські процеси: підсудні плели про те, що їх оплачувала нім. політ. поліція, що відти вони мали доручення й такі інші небилиці, каялись і т. д., але

врешті всіх 9 засудили на смерть.

І отут сталося щось, чого світ не сподівався: За інж. Штіклінґом, що хоч був комуністом і зрадником Німеччини, бо продавав її за чужі гроші і втік від неї — впімнулася ця батьківщина, яку

він проміняв на червону тюрму,

ту саму, що хотіла тепер його знищити. Німеччина заявила, культурно й толерантно, як ніяка держава на світі, що хоч Штіклінґ — комуніст, то все таки він — дитина Німеччини, яка його має право за те судити, але на смерть не дасть. Тверда постава Німеччини дійшла до того, що вона загрозила: якщо Штіклінґа розстріляють,

Німеччина зірве з Советами всі звязки,

а цього настрашилася вся Европа, бо від такого зірвання звязків до війни — один крок.

Удар був сильний. Совети, хоч у їх містах проходили наказані ҐПУ демонстрації, щоб засуджених у Новосибірську розстріляти, налякалися погрози Німеччини. Всеж і самого німця звільнити було ніяково, бо що були сказали б свої? Що чужинців не стріляють, а своїх стріляють?

Думали в Советах три дні і видумали: інж. Штіклінґа помилувати, змінюючи йому

кару смерти на 10 літ тюрми,

а водночас з ним помилували двох інших підсудних, як з прізвищ видно, мабуть навіть з наших „ступайків": Коваленка й Леоненка. Шістьох інших підсудних розстріляли.

Вся ця справа зробила велитенське враження в Европі. Хоч Совети підготовляють другий процес, у якому судитимуть вже самих німців — то оце вперше показалося, що Совети,

які постійно побренькують шаблею,

в дійсності таки Німеччини бояться. З другого боку світ побачив, чи Німеччина така „тиранська" держава, якою її малюють вежі пейсаті й червоні. Виходить що ні, коли за блудним сином, за зрадником, заступилась вона, як рідна мати. Цей факт бє по лиці всіх міжнародніх брехунів.

Або народ, або чужі гроші!

ЗАТЯЖНА БОРОТЬБА ЗА ТОРГОВЛЮ ЗБІЖЖЯМ У СТРИЙЩИНІ.

Стрийщина — один з найсвідоміших повітів. Не диво, що швидко добачили люди справжню ролю жидів — дечого довчили Нагуєвичі, Маківка і т. д. — і повіт вирішив відібрати жидам одне з найбільш дохідних джерел: торговлю збіжжям. Місцеві кооператори наладнали цю справу, Окр. Союз Кооператив зорґанізував і біля кооперативи в Добрянах, одної з найкращих в окрузі, закипіло. Привозили люди збіжжя, маґазинували, брали гроші — вже мин. року Стрийщина продала 36 ваґонів збіжжя через кооперацію. —

Жиди счинили крик. Мин. року вони пробували підбити ціни, але селянин знав, що

жид дає тепер більше, щоб собі потім відбити удвоє

і жиди ледви купили 250 сотн. пшениці в повіті. Цього року, коли скуп і збут збіжжя ще більше покращав, коли до кооперативного маґазину в Добрянах почали везти трохи не всі села Стрийщини, жиди вже не підбивали ціни: вони знали, що це ніякий козир, коли проти них орґанізований, освідомлений і навчений Верчанами та Ротенштрайхами селянин. Жиди пішли на іншу свою стежку: на хабарі. Вони думали, що українець — це жид, якому покажи гріш, а він продасть хоч і рідну маму.

Жиди запропонували, шоб Окр. Союз Кооператив і кооператива з Добрян залишили скуп збіжжя, а за це

давали від кожного ваґону збіжжя, проданого зі Стрийщини Окр. Союзові — 50 зол., і кооп. в Добрянах — 25 зол.

Було це яких 3.000 зол. річно для Союзу і 1.500 зол. для Добрян без труду. Але ті гроші доказували водночас, скільки-скільки грошей жиди дерли з цього одного повіту і ясно — орґанізована Стрийщина відкинула таку підлу пропозицію.

Тоді пішли знову в рух погрози. Стрийські млини, що всі в руках жидів, **заповіли, що не молотимуть збіжжя Союзу.**

Це була теж безлична погроза, але Союз відповів на це жидві, що

не візьме у Стрию і Стрийщині ні кіля муки, а все громадянство його підтримає.

Удар був міцний. Жиди прийшли й почали каятись. Просили вже не робити цього. Та Союз Кооператив, побачивши тепер, що значить чужий млин, не спинився на тому:

Союз рішив збудувати у Стриї власний млин.

Треба на це 100.000 зол., але від чого орґанізованість? Найдуться! В тій справі відбулася вже велика анкета у Стрию і можна сказати з певністю, що

млин буде! —

бо Стрийщина в півдороги спинюватись не звикла.

Водночас йде в підмогу Стрийщині Скільщина. І там вирішили

збудувати свій млин

і вже відбулися в тій справі анкети.

Вітаємо Стрийщину і Скільщину! Вони доказують, що жиди можуть діставати ще десятки міліонів долярів з Америки на боротьбу з нами, але й ці доляри їм не поможуть. Не поможуть, бо нарід пробудився і сам хоче бути господарем на своїй землі!

Хочби як було далеко до свого, то треба поминути 100 чужих і таки піти купити до свого. Коли самі не підіпремо себе, то пропадемо як нарід.

До всіх, що це число матимуть у руках!

Це число висилаємо на всі відомі нам адреси з просьбою приєднатися до нашої великої громади та стати передплатником „Фронтом!". Місяць грудень мусить бути ударним місяцем „Фронтом!", який хотілиб ми перетворити небаром у тижневик, бо дусимося з навалу свого і загального матеріялу. Потребу „Фронтом!" доказують не тільки тисячні передплатники та Читачі нашого орґану, але й безліч дописів та актуальних рукописів, якими ми могли б заповнити двічі такий великий, як „Фронтом!" тижневик.

Наших Передплатників, Кольпортерів та Приятелів, що виказали стільки серця та щирої охоти для спільної нам справи, прохаємо допомогти нам ще й цей раз: у приєднюванні нових передплатників і Читачів!

Міцніший, більший „Фронтом!" — на злість нашим ворогам!

Фронтом!

„Українська" держава.

5. грудня на зїзді Совєтів у Києві мають затвердити „українську конституцію". Петровський, „президент" України, заявив, що в „конституції" є стаття, в якій говориться, що Україна входить у склад СССР „добровільно" й „рівноуправнено з іншими сов. республіками". Що „рівноуправнено" її з іншими безправними новотворами, — це факт.

А взагалі тов. Петровський мале відношення має до України. Його голос — ніщо. Бо править Україною новітня „Малоросійська колеґія" на чолі з москалем Постишевом. Члени колеґії—такі „українці": Косьор (поляк), Якір (жид) і Балицький (жид).

Як відомо, Михайлівський манастир у Києві зруйновано. На цьому місці вибудовано 6-поверховий будинок, де міститимуться бюра Совнаркому. Це називається — творити „пролетарську культуру"!

У Києві збудовано на 82-гектаровому терені нову радіостацію, що має „українську" назву... імени тов. Косіора.

Київське радіо радісно проголосило, що поодинокі округи в Сов. Україні вибірають „укоханого" Сталіна своїм представником на Зїзд совєтів. Вожд України — Сталін? Уявляєте собі більшу іронію?

Україна, Еспанія — і діти.

РАБУЮТЬ І ДАЮТЬ ГОРЛОРІЗАМ.

Московське радіо переказує, що „трудящієся м. Києва" — робітники, лікарі, вчені, урядовці, тощо надіслали до коменданта пароплаву „Нева" (возить з Одеси хліб і зброю еспанським комуністам!) депешу з просьбою, щоб він привітав „червоних героїв" в імені „української працюючої маси", причому вони зголосилися взяти на виховання дітей тих еспанських анархістів, що полягли в боротьбі „проти фашизму".

Артисти українських театрів „добровільно" зібрали 81.000 карб. на „комітет допомоги еспанським борцям революції". Мовляв, мистецтво для мистецтва.

Жінки українських письменників зібрали" на цей-же комітет 10.000 карб. і зголосилися виховувати осиротілих дітей еспанських комуністів.

На вулицях Києва тиняються тисячі бездомних українських дітей, по притулках ці-ж діти гинуть сотками. Про них не згадують „українські" лікарі, вчені, жінки письменників та мистці!

„Добровільні пожертви" в користь еспанських комуністів зростають. Та самою Еспанією „громадяни" мало цікавляться. Коли спитали на контрольному іспиті вчительку Золотаренкову, як називається столиця революційної Еспанії, вона весело відповіла: „Рим". — „Ну, а Мадрид чиєю є столицею?" — „Туреччини", — послідувала відповідь. Це називається „совєтська наука".

◆◆◆

Геть жидів зпід церков!

БЕРІМСЯ ДО ТОРГОВЛІ ВІДПУСТОВИМ КРАМОМ.

Манява, Краснопуща, Настасів, Рогізно, Мужилів і Козова, де українські селяне повиганяли буками жидівських крамарів зпід церков, бо ці криками профанували богослуження — звернули увагу всього українського громадянства на один жахливий факт: що

продажа найдорожчих для кожного християнина святощів, отже хрестиків, медаликів, образів, образків і молитвенників

находиться майже в 90 відс. у жидівських руках і кілька міліонів золотих (обчислюють 7—10 міліонів) йде щороку з тієї торговлі в їхні кишені.

Поминаючи сам факт, що фабрикація хрестиків з подобою Розпятого тими, які Його розпяли та що торговля святощами в жидівських руках обидлива для кожного християнина, мусимо звернути увагу на такі дві речі:

1. Жиди трактують християнські релігійні предмети, як предмети поганського культу. Про це каже талмуд: „Хрест, перед яким згинаються нежиди, є так, як образ божка і є заборонений, оскільки не знищений". Отже кожний з нас — це поганин і поклоняється божкові. Чуєте?

2. Жиди не дозволяють нікому виробляти своїх релігійних предметів. Про це теж каже виразно талмуд: т. зв. талесу „не вільно жидові ні відпродати ні заставити", 2) ціціт (шнурочки з вузликами), що „їх зробив ґой, є неважні", а 3) „тефілін" (чорна коробка на чоло, в якій находяться переписані Божі заповіди), „оскільки писав їх ґой, треба спалити", бо „тільки жид може їх робити" і „сам Бог носить тефілін, талес і ціціт і Мойсея одягнув у них, щоб янголи пізнавали його" (Шемот рабка Парасха 22, 28. 1).

І справді: ніхто не бачив ніколи, щоб ці речі хтось продавав. А коли так, то час скінчити з тим, щоб жиди продавали нам наші святощі та щоб зникли їх фабрики, яких у Варшаві повно і які свою тандиту вивозять аж за море, де їх наші брати купують. Бо чейже годі не вважати провокацією такий анонс у „Новім Часі": „Мати Божа зі срібним ланцюшком — 2.50 зол. у Ґутермана, Сикстуська 14", годі терпіти як обиду під церквами жидів, що продають образи, годі, щоб такі пейсачі, як Авенбах у Львові заробляли на цім прикрім для нас інтересі тисячі.

Та поки відповідний закон заборонить цей виріб (м. і. напередодні польських Задушок появилися у Львові ґіпсові хрести з обличчям Христа і 5 свічками — жидівський фабрикат, на якім жиди заробили сотки тисяч зол.),

не дозволяймо жидам заводити такої торговлі під нашими церквами

і що важніше:

Перебираймо цю торговлю у свої руки!

Як ми інформувалися в „Доставі" (Львів, Ринок 42) — образки, медалики, хрестики, молитовники й інші т. зв. девоціоналії — це вельми

поплатний товар,

і коли до нього долучити всякі свистуни, трубки, калатальця та інші дешеві ярмарково-відпустові речі, можна з продажі того всього **добре жити.** Треба тільки перекидатись швидко з ярмарку на ярмарок, з відпусту на відпуст і трохи хисту.

Маємо сотки безробітних інтеліґентів і недокінчених учнів, що даром дожидають на посаду. Часи є такі, що нема що дожидати, треба творити собі самому варстат праці й заробітку. В тій продажі н. пр. треба тільки знати свою округу, знати коли де який празник, місія чи відпуст.

Радимо, дуже радимо нашим людям цим занятись, бо не ми, то сусіди вхоплять це діло, що дає 100 процент, навіть 50 зол. за один раз заробітку. Збити собі дві дошки, над ними будку, чотири ноги, стільчик і вйо! В „Доставі" заявили нам, що за 25—30 зол. можуть цього краму (ріжного, щоб було на один страґан) вислати кожному зараз і напевно буде заробіток, бо товар „Достави" не жидівський, добрий.

Ану, пробуйте, молоді!

Духовенство вам напевно поможе, наказуючи вірним купувати тільки у своїх і оминати жидів, що є звичайно ще й комуністами і годі сидіти з заложеними руками!

Маємо нову царину праці!

Малий фейлетон.

ЧЕСЬКА МУЗИКА.

Мав би я, панове, багато говорити з власного досвіду й переживань, бо я вже не нинішний, але цим разом дам першенство батькові й розкажу вам те, що оповів мені мій тато, коли вернувся з війни. Було це так:

Один галицький жидок довідався, що на Чехах нема жидів і задумав там зробити добрий „ґешефт". Він купив собі там в одному місточку дім та спровадився туди з товарами.

Чехи, як відомо, дуже музикальні. Вони довідавшися про дату приїзду жида, вислали по нього музику аж на двірець, яка приґравала йому всю дорогу до самого його дому. Жид радів, як на сто коней... Одарував добре музикантів, наложив товарів за виставу й чекає.

Чекає день, два, тиждень, другий, а тут ніхто не показується. Жид знизив ціну, але й це непомогло. Деякі товари почали псуватися. Жид що міг, сам зуживав, решту пустив за безцін, а все таки ніхто не купував. Жид почав шукати купця, щоб відпродати дім, та нікого не найшов.

Бачить жидисько, що йому грозить голодова смерть, тож кидає дім і втікає. Коли він уже був спакований і рушив у дорогу, нечайно ззаду появилася музика, яка приґраваючи чеського „вальца", провадила „клюку затрацену" аж до двірця. На цей раз жид не дякував і не оглядався. Музика різала його по нервах.

А чи по наших містах і селах нема музик?

Марко Гарапа.

Якщо у Вас ще немає видань **„Масової Історично-Освітної Бібліотеки" — „Всесвіт"**, замовте негайно, висилаючи наперед гроші на адресу: Всесвіт, Львів, Куркова 8. (ч. картотеки 170).

Маємо на складі такі книжечки по 20 сотиків.:

1) Т. Романович: **У Києві дзвони дзвонять** (22. І. 1919).
2) Б. Николин: **Гетьман Мазепа**
3) М. Заклинський: **Дмитро Вітовський**
4) Р. Ярий: **Бої за Маківку**
5) В Кривоніс: **Микола Хвильовий**
6) М. Гордій: **Генерал Тарнавський**
7) Р. Рій-Рійченко: **Ф. Дзержинський, кат України**
8) Р. Рій-Рійченко: **Трохи про жидів**
9) М. Заклинський: **Спомини ч. І.** (1.00 зл.).
10) М. Заклинський: „ ч. II. (1.60)

КОРОТЕНЬКО:

— В Києві усунули голову союзу письменників УСРР Сенченка, на якого місце прийшла колективна управа, а в ній Микитенко і Корнейчук — оба вельми „благонадьожні".

— Ґорев, що боронить Мадриту, має бути з відомого роду Гельфандів і близький його свояк, банкир Гельфанд, помагав Ленінові виїхати з Німеччини до Росії.

— Барсельоною командує Антонов, відомий зі своєї безпощадности підчас наступу большевиків на Україну в 1918 році.

— Бельгійський король Леопольд III. хоче оженитись з дочкою б. австр. цісаря Карла і Зити, Аделайдою, що скінчила тепер університетські науки.

— Франц. міністер внутр. справ, Салянґро, якому націоналістична преса закидала та доказувала свідками, що підчас світової війни він був дезертиром і зрадив французькі окопи німцям отроївся, та цим доказав, що так справді було.

— В СССР йдуть далі облави на троцькістів: в Москві арештували 5 визначних журналістів, 3 директорів фільмового тресту і 30 осіб з персоналу тресту.

— Німеччина виповіла постанови версайського договору про контролю річної плавби на її ріках.

— В Буенос Айрес (столиця Бразилії) відбудеться всеамериканська конференція, на яку виїхав, през. Рузвелт.

— В Африці страйкує 28 тисяч моряків торговельної фльоти.

◆◆◆

НА ЩО ВИДАЄ ГРОШІ СССР.

В Загребі арештувала поліція 19 комуністичних емісарів та аґентів, на Мадярщині 25. Скілько коштує ціла армія тих паліїв — ніхто не знає, але на них ідуть міліони тоді, коли населення голодує.

◆◆◆

ВСЮДИ ВОНИ ТІ САМІ.

У Братиславі (Чехословаччина) арештували банду, що складалася з **7 жидів** і яка пачкувала закордон гроші та цінні папери. Досі ця шайка натягнула державу на грубі міліони.

Спілка з советами вилазить боком!...

НАСЛІДКИ ЧЕХОСЛОВАЦЬКО- БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ СПІЛКИ.

Коли Чехословаччина кільканацять місяців тому підписувала союз з Советами, вона не сподівалася, що той союз буде для неї трагічний. Тоді чехословацький уряд думав про одне: Совєти будуть для Чехословаччини запорукою, що ні мадяри, які не можуть віджалувати Закарпаття, ні німці, що мають старі порахунки з чехами, одного дня не нападуть і не роздрапають Чехословаччини.

Так думали чехи, але інакше думали большевики. Коли проти них станула муром Европа, всі сусіди настроїлися неприхильно, а навіть Румунія почала завертати з дороги приязни з большевиками, большевики страшенно втішилися, простягненою до них чехословацькою рукою: оце трапляласяся їм нагода в середині Европи, про що вони навіть не мріяли, поставити свій бастіон і далі робити свою роботу, обчислену на руїну всіх.

І коли прийшло до договору, большевики не тільки зобовязалися до ріжних прислуг у користь чехів: дружба пішла так далеко, що чехи дозволили побудувати в цілій державі летунські майдани для постоїв червоного летунства, взяли до армії „на перевишкіл" низку червоних старшин і т. д. Одних летунських майданів збудували большевики в Чехословаччині більш як десяток, з того два на Закарпатті. На всіх стоять готові большевицькі ескадри, а з такого майдану можуть бути советські літаки на випадок війни за 23 хвилини над Берліном, за неціліий квадранс над Віднем, за стільки ж над Варшавою і т. д. Словом — Чехословаччина стала большевицькою рукою, що підсунулась попід Польщу, погрожує збпівночі Мадярщині й може бити в саме серце середньої Европи.

Та поруч дуже сумнівної помочі, яку такий союзник, як большевики, могли б дати на випадок війни Чехословаччині, показалися швидко справжні наслідки приязни з червоними.

Оце в Чехословаччині підняла голову комуністична партія. Це нічого, що мін. закорд. справ Крофта заявляє, будьтоби чехи стояли на демократичній плятформі. Щоденні події кажуть, що комуністи ростуть у Чехословаччині в силу і здобувають впливи, а оце недавно, коли чехословацька партія національної єдности заповіла маніфестації молоді під кличем „за оборонність держави і проти большевизму" — уряд просто заборонив ці маніфестації. З другого боку комуністи показали, що можуть, коли підчас великих маневрів під Хрудімом, якраз в часі бенкету для чужих, м. і. советської військової місії, попертинали військові телефони, ніби доказуючи, що вони можуть зробити.

Мало того: міністерство нар. оборони у Празі почало спостерігати, що від часу чесько-советської дружби і втілення советських інструкторів до армії, військо почало просякати комунізмом. Воно не тільки робило такі недопустимі у війську демонстрації, як збірку для червоних в Еспанії, не тільки почало співати комуністичні пісні та робити мітінґи. Всі тайні прикази армії, ще поки на них висох підпис команданта, були вже відомі большевикам і їх шпигунам — начальна команда була цим явищем поважно затривожена.

Почалася протиакція: старшинський склад у багатьох полках змінено, попереношувано старшин з одних полків у другі. Врешті викрито, що комунізм поширений головно в 11-ій дивізії піхоти, розташованої на Словаччині, в 11 і 12 полку артилерії та в багатьох ґарнізонах на терені тзв. Мархії і Чех. У всіх відділах тих дивізій, полків і ґарнізонів працюють буйно комуністичні ячейки, а хоч команда докладає всіх зусиль, щоб їх зліквідувати, дуже важко їх вхопити.

Такий стан розкладу найціннішого скарбу кожного народу—армії—затривожив поважно всіх чехословацьких патріотів. Часописи „Венков" і „Ранні Новіни" алярмують уряд і громадянство, щоб припинити цю жахливу роботу комуністів, праві партії гостро критикують уряд — але заразу спинити сьогодні вже важко. Чехословаччина ослабла, стала просто кольонією Совєтів, а це настроїло супроти неї відповідно і сусідів і її спільників з Малої Антанти, що не хочуть зійти до її ролі і раді б від неї втяти поли і втікти.

Нас мусить тривогою наповнювати ввесь отой стан. Закарпаття ж — наша земля і коли большевики торгуються з румунами за залізницю, яка йшла б через Буковину та безпосередно звязувала СССР з Закарпаттям, то це не що інше, а ще один крок до посилення большевицьких впливів на цій землі. Коли додати, що спеціяльні умовини життя на Закарпатті — нужда, брак заробітків, невисока організованість і найголовніше — маса жидів створюють спеціяльно догідні для комунізму умовини, то мусимо поважно побоюватись за долю наших братів.

Большевизм, що нищить Україну й обливає кровю вже десятки літ, заприсяг загладу українському народові не тільки у Сх. Україні. Москвини знають, що доки існують будьде українці, доти панування большевизму загрожене і тому вони кидають міліони рублів і сотки агітаторів на всі землі, де ми живемо, в нашу еміґрацію, у всі наші кольонії.

Це треба тямити нам нині, коли комунізм вбирає на себе всякі, навіть дуже невинні маски, коли шукає спільників у всяких демократичних і соціялістичних партіях і вміє своїх позицій боронити навіть звідти, звідки найменше цього можна б сподіватись.

Жиди плачуть у премєра.

В жидів уже така звичка, що як їм щось трохи не йде так, як вони бажають, зараз роблять крик і рейвах, що їм кривда й біда. Такої думки вони й тепер, кажуть, що ніби їх переслідують, бойкотують, бють, мордують, тероризують і т. д. Досить нераз двох речень у якійсь нежидівській, а зокрема в українській газеті, досить, щоб пригадати своєму суспільству гасло, „свій до свого", а вже жиди підіймають нечуваний крик, що їх бють і мордують. А що ж були б, як би так дійсно хтось жида вдарив. Здається, цілий світ про те знав би, а жиди цілого світу підняли б пекольний крик, що їх уже винищують. Так, жиди вміють робити з мухи вола.

От недавно вислали жиди делегацію до премера Складковського й жалувалися йому на свою недолю. Яка ж то їх недоля? А от така, що жидівська суспільність невдоволена, вона чомусь так сумно настроена, що жидам тяжко живеться, що вони бояться погромів, що в них не купують уже так, як давніше, тощо. Словом, зробили себе страшенно бідними, нещасними, переслідуваними людьми, яким живеться так, що вже гірше не можна.

Ще не так давно це діялось, як жиди називали уряд премера Складковського — урядом антисеміцьким і урядом погромів. Від часу травневого перевороту жиди підлабузнювалися до урядового табору, але з хвилиною, як Складковський став премером, змінили нагло фронт і почали воювати з урядом.

„Уряд Складковського, писали вони, є урядом антисеміцьким, урядом погромів. Під його правлінням ішла масакра за масакрою в прискореному темпі. Жидівська кров поплила в Мінську Мозовецькім, Мисленіцах, у Львові та інших містах."

Але недавно жиди зробили „прийдімо поклонімося і припадем ко" премеру Складковському.

Що ж на це премер?

Премер Складковський заявив цим жидівським влізивцям, що **насильство й терор** проти жидів буде гостро карати. Протижидівські **вибрики** не можуть мати місця, бо, мовляв „життя кожного польського громадянина є святе, незалежно від віри й національности."

Слушно. І ми таксамо думаємо, що жидів не вільно бити, ані їх тероризувати, бо за це можна дістати кару. Ми ж знаємо, що за кожну жидівську шибу, вибиту найчастіше самим жидом, щоб одержати асекурацію, платить не хто інший, а ціле українське село, де живе

такий жид. А в додатку жидівська преса вміє такий факт розтрубити й зробити з нього протижидівський погром. Отже жид вибив собі шибу а українець за те має заплатити. Саме тому треба всіми силами поборювати всякі такі вибрики, бо вони виходять на шкоду тільки нам і більш нікому. Жиди на тім користають, бо дістають асекурацію й відшкодування від села. Автім ми й не віримо в те, щоб у нас були аж такі немудрі особи, що ділалиб на шкоду своєї власної кишені.

Одначовож ніхто нас не каратиме і ніхто нам не заборонить купувати в свого замісць у жида. Вільно нам боротись за те, щоб на нашій землі ми були господарі, а не жидівські пявки й спекулянти. Вільно нам розбудовувати наше господарське життя, вільно нам збагачуватися, вільно нам змагати до того, щоб нашою працею, нашою кервавицею, нашим майном не збогачувалися жидівські визискувачі, а ми — господарі на своїй землі. Жидів тут не потребуємо і дамо собі раду без них. Хай вони собі йдуть, хочби й до Китаю.

Пізнаймо їх і їхні пляни!

ДО ДЖЕРЕЛ ТАЙН ЖИДІВСТВА І НАШОЇ ПРОТИАКЦІЇ.

Кожний українець, якому не байдуже наше майбутнє, мусить дбати про те, щоб пізнати якнайдокладніше жида, його історію, літературу, релігію, його мету і шляхи до неї, відношення до іновірців, словом — всю його психольоґію. Жид був і є досі ворогом кожної національної збірности і єдности, християнства і людства, а пізнати ворога, його силу й засоби — це половина перемоги.

Дещо в тім напрямі у нас робиться. Але й це, що робиться — не все іще, чого треба. Є часописи, що показують шляхи визволення з жидівського визиску, але є ціла маса їх, для яких ця справа ніби не існує. Навіть сьогодні, коли прямуємо до створення свідомого й уповаючого на свої тільки сили громадянина, до своєї торговлі і промислу, не багато людий має відвагу наразитись жидам, що мають банки, фабрики, газети. Велика частина визначних громадян таки поважно рахується з економічною силою жидів.

Не бракує нам, словом, шабесґоїв.

Шабесґоєм називають назагал християнина, що працює замість жидів тоді, коли тальмудистові не вільно навіть засвітити свічки — у всякі шабасові і святочні жидівські дні. Звідси прозвище „шабесґой", що первісно відносилося до всяких жидівських попихайлів, поширили новіші часи на велику нині родину жидівських приятелів, що росте далі, бо й жиди ростуть у золоті пера.

Працює хтось у жидівській фабриці, банку, в підприємстві. Волів би бути у свого, але не найшов місця і взяв на себе ярмо Юди. Залежний від жида-працедавця не може виявляти свого наставлення до жидів, мусить бути жидофілом, лібералом, хочби жовч його заливала.

Такому шабесґойові можна пробачити. Має жінку, дітей, кричуть „хліба". Де його взяти, як свої не дали ні невсилі дати?

Але інші?

Якийсь жид доробився на торговлі збіжжям, деревом, оковитою і т. д. Є жид лікар, адвокат, аптикар. Має амбіції і претенсії, а його жінці просто в голові перевернулося. Хоче товариства, гостей, звязків. Треба підійти до гоїв, що мають місця, впливи в повіті, становища. Добрий підвечірок з вином, циґарами і картами для таких амбіцій найкраща нагода. Всюди є люди, що летять на „ґранду", кожному треба позички, кредиту, протекції.

Так повстає справжній „шабесґой". Жид багатіє, робиться дідичем, дукою, жид має льокаїв, повози, може зробити багато. Посилає дочок і синів на високі школи. Є й такі наші шабесґої, що жидівку ставлять вище від українки, мовляв европейка, з вервою, свобідна. Українка мріє про хату, про подружжя, жидівка дозволяє на „свобідну любов". Твориться другий тип шабесґоя, що має на устах смішку з жидів, у словах погорду, але на справді сидить і то добровільно сидить у жидівській кишені, навіть не здає собі з цього справи, як його вже опутали і звязали зі собою жидки, що ще недавно продавали й купували „яйкі і цибулі". Потім такий пан сидить у раді, в комісії, в маґістраті — бо жиди свого перепхають — і далі попирає своїх. Врешті затрачують різницю, де свої, де чужі, врешті

буде боронити жидів, хоч сам собі з того не здає справи, кого й чому боронить.

Цей ґатунок шабесґоя, що служить спекуляції жидів, закриває їх шахрайства, баґателізує їх небезпеку і помагає їм своїм прізвищем і своєю позицією, тягнучи за собою несвідомих людей — великий злочинець.

Та найгірші шабесґої це ті, що служать своїм пером і талантом

ворогам націоналізації нашої торговлі і промислу тоді, коли цілий нарід пробудився з віковічної дрімоти й починає думати про хліб для себе, про противагу економічній експльоатації і політичній, ворожій нам пропаґанді, яку поширюють і пропаґують жиди.

Їх голос доходить широко й далеко, далі, як слово банкира чи політика-жида. Такий чоловік за жидівську похвалу, гостину і гроші продає свій талант і свою душу, такий чоловік

байдужий до нужди своїх, до затроювання їх їддю, такий чоловік свідомо підтримує тих, для кого наша щораз більша нужда — підстава їх сили й потуги, мимохіть помагає жидам реалізувати їх політичні пляни влади над світом, такий чоловік помагає їх задумам і прямуванням.

А задуми і прямування ці широкі й високі:

всіх і все зробити, яким би не було способом — своєю наживою.

Повторім на цьому місці щераз відому мову одного з чільних жидівських рабінів, виголошену на сходинах вождів Юди, видруковану у творі англійця сір Джона Рідкліфа п. з. „Історично-політичний нарис останнього десятиліття". Цю мову треба читати кожному скрізь і завжди, десять і сто разів, щоби просякла у свідомість „ґоїв", щоби довідалися з неї, що дожидає їх,

якщо не зорґанізують активної противаги жидівському наступові.

Оце вона, ця хитра й безоглядна промова:

„Брати! Наші Батьки створили союз, що вимагає від усіх вибранців Ізраїльського покоління, щоб раз у століття збиралися біля могили великого мистця Кабали, святого раббі Симеона-бен-Єгуди, якого наука дає вибраним потугу на землі і владу над усіми родами Ізраїльського покоління.

Тисячі літ триває боротьба народу Ізраїля за всемогутність, яку обіцяно Авраамові і яку видер йому Хрест.

Наші вчені сотки літ з терпеливістю, якої ніщо не ломить, ведуть святий бій, нарід наш ступнево підноситься з упадку. Його потуга росте й поширюється. До нас належить той земний бог, якого так неохоче і з таким смутком виляв нам Арон на пустині — той золотий телець, що йому всі покланяються і якого всі боготворять.

Коли земське золото стане нашою виключною власністю, влада опиниться в наших руках, а тоді сповниться обіцяне Авраамові. Золото — то всевлада на землі. Воно — сила, роскіш і нагорода; воно — це все, чого багне людина і чого боїться. Оце найглибша наука кабали, оце найглибша наука про дух, що пануе народами, оце — майбутнє!...

Двайцять віків належить до наших ворогів, але чергові належатимуть до нас!

Десятий уже раз сходяться на цій могилі ті, що в ході тисячлітньої боротьби Ізраїля з Христом, в кожній новій ґенерації втаемничуються.

в тайний союз,

який має на меті нарадитись над засобами, що дають змогу користати з хиб ворогів наших. Кожний раз новий Синедріон заповідав гостру боротьбу з тими ворогами, але в ніякому столітті не мали ми такої потуги, таких успіхів, як у сучасній добі. (Далі буде).

КУПУВАТИ В ЖИДІВ — ЦЕ ДАВАТИ ГРОШІ НА ПОШИРЕННЯ КОМУНІЗМУ.

Сторінка фронтоломів.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Наші Читачі напевне дивувалися, що у двох останніх числах не найшли „Чорної Листи Фронтоломів". Дехто мабуть уже думав, що до тієї рубрики бракло матеріялу, а неодин з фронтоломів тішився, що ця „чорна листа", яку він так тривожно оглядав, нарешті зникла.

Отже ні! Не є ще в нас так добре, щоб „чорна листа фронтоломів" могла зникнути зі сторінок „Фронтом!" За тих кільканадцять днів редакційна течка, на якій є напис „національні фронтоломи" трохи погрубіла й нині ми відчинили її знову. Нема так добре, щоб „Фронтом!" щадив тих, які „гірше татарина матір розпинають" і замість світити приміром, несуть свою кервивацю до жидів або годують жидів, відбираючи хліб своїм! Ніколи й нізащо!

Тому, прохаючи й надалі присилати нам прізвища й факти до цієї рубрики, розгортаємо течку: Дивіться, хто ломить фронт і піддержує тих, які не раз уже вбивали нам і тепер знову хочуть вбити ніж у спину!...

Редакція.

„Панове меценаси"

Коли ми помістили перших трьох наших меценасів, напятновуючи публично ганебний факт, що дають вони працю і гроші жидам-концепієтам тоді, коли наші діти — українці-концепієнти гинуть, дослівно примирають з голоду, ми були певні, що ці три меценаси — три виїмки в українській палестрі, такій заслуженій для свого народу.

Далі — ми інформувалися, чи не мають українці-адвокати жидівської клієнтелі, для якої тримають цих концепієнтів. Дуже поважні адвокати вияснили нам, що це просто неможливе:

жиди ніколи не йдуть до чужого адвоката так, як це багато наших „добрих людей" робить,

а якщо йдуть,, то хіба до такого, який має славу, або тоді, коли з жидівськими адвокатами посварились. Ясно, що і в цім і в тім випадку українець-адвокат не потребує мати концепієнта-жида, бо раз добрий він адвокат — клієнт всеодно піде до нього, друге — якщо жид і піде у виїмковім випадку до нього, то й цей випадок не оправдує ще жидка-концепієнта у канцелярії.

Дехто пробував боронити адвокатів-фронтоломів так, що мовляв є жиди-адвокати, які мають наших концепієнтів. Це теж дуже хитка оборона: раз — тих жидів-адвокатів почислиш на пальцях одної руки, друге — кожний знає, скільки наших шабесґоїв лазить ще по жидівських адвокатах і для тих шабесґоїв тримає іноді жид-адвокат нашого чоловіка, очевидно, використовуючи його до останніх меж.

„Оправдували" нам такий стан ще й тим, що жиди дають по 100-200 долярів за те, щоб їх вписати на листу концепієнтів. Не віримо в те: хто ломить свідомо фронт, за гроші — далеко гірший від того, що „грішний" з несвідомости. Надто цінимо наших адвокатів, щоб їх у таких „комбінаціях" підозрівати.

А проте маємо знову три прізвища.

Рекордистом у фронтоломстві в адвокатських канцеляріях буде хіба

др. Степан Ардан з Любачева,

що має аж двох жидів, яким дає працю і гроші. Концепієнтом є в нього

Жид Зіс (Süss),

що хвилево виїхав, а соліцитатором

жид Ґотліб,

а відповідно до цього виглядає й канцелярія дра Ст. Ардана,

який продав українську писальну машину рік тому.

Другим фронтоломом у нашій листі буде

др. Евген Ловіцький з Підгаєць,

що теж має концепієнта-жида, а закінчить цю листу

др. Вол. Лужецький зі Стрия,

що є головою „Сокола" в тому місті, і навіть вміє гладко говорити про національні обовязки, а проте тримає в себе машиністкою

жидівку Едзю,

хоч стільки українок-дівчат виконувало б цю працю за будьякі гроші.

Бути може, що на цім скінчимо листу наших адвокатів-фронтоломів. Хочемо вірити, що їх нема більше. Якщо ж є — на листу з ними! Щоб усі знали!

КОМУНІЗМ І ЖИДІВСТВО — ЦЕ ДВА БЛИЗНЮКИ.

А як це назвати?

Всі ми знаємо, яке ідейне наше духовенство і які величезні його заслуги для українського народу. Це духовенство є ще й сьогодні елітою, без якої годі уявити собі будьяку ділянку нашої творчої праці і може якраз тому, що наші оо. парохи та всі оо. адміністратори й сотрудники вложили і вкладають далі стільки праці в наше село, може тому є між ними й селом такий тісний звязок, яким не може почванитись ніякий інший нарід. Це ми з гордістю відмічуємо.

Та власне на тлі того ідейного загалу тимбільш різко відбивають одиниці, що є ніби плямкою на ньому: є священики фронтоломи.

Пишуть нам про таку подію:

У Стрию має свою каменичку парох Саджави в Богородчанщині о. Микитин. Недавно в цій каменичці був пустий льокаль. Місце добре, українці-купці у Стрию рухливі — хотіли винаймити. Хай би ще одна станиця!

І ось на диво о. Микитин не винаймив льокалю ніодному з кількох купців-українців, що робили заходи в тій справі й давали за льокаль по 80 зол. місячно.

О. Микитин винаймив свій льокаль жидові Прінцеві і то за ціну 70 (сімдесять) зол. місячно.

Просимо щиро всіх отців духовних, що думають про жидів і їх ролю так, як ми, щоб повчили о. Микитина, чи можна ще нині робити такі „інтереси". Цей допис написав нам один зі священиків Стрийщини і думаємо, що він правдивий, хоч як це прикро стверджувати.

◆◆◆

Зле, пане директоре!

В місті Станиславові є одинока українська пекарня Й. Вишницького, що існує від кількадесять літ. Багато українців, зокрема провінція, купує там хліб та булки, але мешканці Станиславова не звертають на цю пекарню уваги, а є навіть такі, що закликають іти до жидівських пекарів, хоч майже всі вони — комунізуючі. Вишницький належить до всіх українських орґанізацій, читає українські ґазети, дає на різні національні цілі, а як подяку за те, свої його оминають. До них належить і п. Висоцький, директор „Нар. Торговлі" у Станиславові. Коли хто прийде та питає за хлібом з української пекарні, дістає відповідь: — Не маю такого хліба, той хліб не добрий! Коли ж добре „притиснути" п. директора то й хліб зараз найдеться! А чому власне так робить пан директор? Хіба бере хабарі від жидівських пекарів? Не віримо в те, але як вияснити таке: щоби себе не скомпромітувати перед нашим громадянством та п. Вишницьким, „про око" бере пан директор 4—5 бохонців хліба й на другий день міняє ті самі бохонці, мовляв, „ніхто не питає за вашим хлібом"... Ось як „підтримують" наші „пан" директор одиноку укр. пекарню, в якій працює кількох українців, що якби не вона — мусіли б іти гарувати за кусок хліба та за підлу платню до жида.

Українці в Станиславові! Не дивіться на шабесґоїв, піддержуйте наших купців та промисловців і всюди вимагайте хліба та булок з одинокої української пекарні! Не їджте хліба з жидівських пекарень, що смердять комуною!

М. Тутешний.

Ще 1000 передплатників і „Фронтом!" буде виходити — на злість червоним і пейсатим кровопійцям та своїм шабесґоям, як ТИЖНЕВИК! Мобілізуйте пробоєву тисячку передплатників „ФРОНТОМ!"

Геть з жидівськими солодощами!

Демаскуємо жидівські фабрики.

Один з найбільш покупних товарів — це солодощі. Нема матері, що не купила б їх дитині, хлопця, що не приносив би їх своїй коханій. Щодня тисячі людей купують солодощі, нема ярмарку, на якім не пішло б кілька сотнарів цукорків, очевидно — найгіршого ґатунку, самоої, як то кажуть, фарби.

Не диво, що на цю продукцію жиди звернули небудьяку увагу й

нема в Польщі більшого міста, в якому не булоб одної-двох жидівських „фабричок цукрів і шоколяд"

не згадуючи вже про безліч „фабрик", що кидають на ринок дешеву „фарбу". В цих фабриках працюють такі брудні й гидкі жиди, роблять їх з такого матерілу, що

гидь бере на все це дивитись

і не диво, що такий цукорок може позбавити здоровля: ось недавно в поїзді Львів-Краків потрактував якийсь жидок чотирьох панів „своїми" цукорками і їх мусіла забрати рятункова стація, такі дістали корчі. Жах, просто жах, яке то свинство купують наші мами на ярмарках, замість купити небагато, а добрих цукорків з порядної фабрики.

Але є великі фабрики цукорків, солодощів і шоколяд і майже всі вони — жидівські. Є їх кілька й у Львові. Зпоза Львова жидівські є фірми

Косма, Пішинґер, Сішард,

з яких зокрема остання підтримує жидів, де може: ніхто не бачив ще оголошень тої фірми в українській пресі, хоч українці купують її вироби, за те жидівський „Контратак", який видають львівські жидюки і в якому шкалюють українців, дістають відразу її оголошення. Що більше: в нас є оголошення, яке Сішард („Suchard") помістив у жидівськім „Нашім Пшеґльонді" і в якім реклямує він не що інше, а

„кошерну шоколяду „Сішар", продуковану під постійним доглядом рабінату у Кракові."

Як думаєте, громадяне? Не залишити б цю фабрику, хай собі робить „кошерні" шоколяди для жидів? Розумієте, як до тої „польсько-швайцарської" фірми треба поставитись?

Але так само треба поставитись не тільки до „Сішара". Треба так поставитись і до львівських жидівських фірм

„Бранка", „Ґа-зет" і „Вісла",

з яких спеціяльну мадку має „Ґа-зет": його директори, жиди, **насилували під загрозою втрати праці христіянок-робітниць,** за це сиділи у кримінáлі, були засуджені й перестали бути директорами.

Вже той один факт каже, які страшні є всі оті жидівські фабрики солодощів і чому чесний українець не візьме їх до вуст. У Львові є наша фабрика цукорків — „Фортуна Нова", що недавно відчинила

третю свою крамницю на Личаківській 19,

є в українських руках **ф-ма Міхотек і М. Підсадочний,** що має знамениті тіста й солодке печиво — не уявляємо собі, щоб хтось мав такі забаганки, яких у цих фірмах не міг би заспокоїти.

Йде св. Микола, коли тисячі батьків буде купувати дітям солодощі. Діти будуть тішитись ними все одно, де їх купите. Але не все одно, кому ви дасьте гроші: своїм виробництвам, де працюють ваші брати й сестри, чи „Сішарові", щоб мав за що піддержувати „Контратак" й „Газетові", де директори насилують ваших сестер...

◆◆◆

Поліція, ґранати й барикади.

ПРОТИЖИДІВСЬКІ ВИСТУПИ НА ВИСОКИХ ШКОЛАХ.

Польське життя є неможливо зажидівлене. Яку ділянку його не торкнути — судівництво, медицину, театри чи радіо — всюди жидів двічі стільки, що поляків. Зокрема майже на 100 відс. зажидівлена польська адвокатура й дентистика, а жидва, що єдина сьогодні має гроші, преться на високі школи й погрожує повним захопленням всього польського життя у свої руки. На цей траґічний стан польська молодь реаґує найменше успішними засобами: палицею.

І ось від яких двох тижнів на всіх високих школах Польщі діються небувалі речі. Студенти зажадали, щоб жидам визначено окремі місця на викладових салях та зменшення кількости жидів-студентів на будуче. Ректорати на те не погодилися. Тоді почалися бійки з жидами, завішення викладів, бійки на вулицях і т. д. Врешті дійшло до того, що у Варшаві студенти-поляки здемолювали мешкання ректора, а кілька днів пізніше всадовилися на університеті й кілька днів не виходили. Ректор візвав поліцію але студенти поставили барикади. Пішли в рух слізні бомби, каміння, вода. Університет напівздемольований, але студентів усунули і 238 з них вичеркнули зі студентських списків.

Такі ж події, з окупацією і голодівкою, повторилися й у Вильні, та трохи в меншому розмірі у Кракові і Львові. Дуже цікаво при цьому, що студенти-соціялісти станули в обороні жидів і навіть побивали ендеків.

Нам від цих бійок на університетах ні тепло, ні зимно. Ендеки були і є палкарі і громили і методи їх боротьби приносять їм відповідні овочі. Пишемо тільки тому, що й на цих бурдах видно, яке добро — жиди: де вони — там мусить бути безголовя, руїна.

ОТ ЩО ВОНИ РОБЛЯТЬ.

● В Ланцуті опечатали млин **жида Фусса,** в якому до муки вмішували 15 проц. ґіпсу. 50 інших ланцутських жидів покарали гривнами за потайну торговлю збіжжям.

● **Жида Прівеса** з Лодзі поставили перед суд; Прівес підпалив свою фабрику, щоб дістати асекурацію.

● У Станиславові засудили на рік кріміналу **жида Макса Шерцера** за пачкування грошей закордон.

● У Львові виставив Польський Промисловий Банк на ліцитацію каменицю, вартости 1.5 міл. зол. Каменицю купив **жид Ляндав з Варшави.**

● Жінку лодзького фабриканта **жидівку Ґітлю Тененбавм** засудив суд за побиття робітниці з фабрики її чоловіка на 800 зол. гривни.

● За пачкування сахарини засудили у Кракові **12 жидів.**

● **Жида Макса Келлера** у Станиславові засудили на 8 міс. вязниці за те, що хотів пееркупити урядника ПКУ сумою 200 зол., щоб той відложив військову службу **жидкові Оскарові Рубінфельдові.**

Ідемо до них!

Доцінюючи величезну вагу кожної нашої торговельної, промислової й ремісничої станиці, як бастіони нашої сили й визволення з жидівських лабет, будемо оголошувати кожну таку нашу нову станицю місяць даром. Просимо власників всіх нових підприємств подавати нам про це вістки, щоб ми могли їх поручити.

Нині всім українцям поручаємо щиро такі українські станиці:

СКОЛЄ

Склад паперу й канц. приладдя
Володимир Станько.

— о —

Склад шкіри й шевського приладдя
Ів. Капало й Мих. Бобанич.

— о —

Склад готових убрань
конфекція й ґалянтерія
Он. Чіп та І. Гаврилів.

— о —

Склад ґалянтерії
ВОЛОДИМИР СЕРЕДЯК
будка за ратушем.

— о —

До цих ідіть, українці з закупами! Ми мусимо їх піддержати, бо кожна наша економічна станиця — це відступ жидівства й комуни!

◆◆◆

ВІДПИСУЄМО:

Вп. Яро Д. Стаття дуже добра, присилайте кінець. Всі три рукописи підуть у чергове число. Пишемо до Вас окремого листа. Привіт.

Вп. др. Ол. Лист одержали, просимо дописувати й далі. Піде в найближчих числах.

Вп. Василь Г. Не гнівайтеся, але віршів засадничо у „Фронтом!" не містимо. Опишіть нам те саме як допис. Здорово вимо.

Вп. О. К. в Р. Не можемо помістити, бо такими засобами не воюємо. Що п. Б., наш „приятель", мав і як кажете, має жидівочку, яку „дуже любить" — цікаво. Подайте нам про неї кілька подробиць.

Продовження фейлетону „ТАЙНИ УСПІХУ ЖИДІВ" буде в черговому числі.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ЖИДІВСЬКІ ФІРМИ Й ПІДПРИЄМСТВА — ЦЕ МАТЕРІЯЛЬНА БАЗА КОМУНІЗМУ Й ТОМУ ЧЕСНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У ЖИДІВ НЕ КУПУЄ. — ЖИДІВСЬКИХ ФІРМ НЕ ОГОЛОШУЄМО.

Фірми, в яких українці полагоджують свої орудки.

ПІОН Українська СТОЛЯРСЬКА кооператива, Львів, ул. Лєнартовича ч. 4

виконує всякі роботи меблеві, будівельні, склепові урядження і т. д. солідно й на догідних умовинах.

Ароза Львів

Порошки до печива

ЗАВЕДЕННЯ ЧИЩЕННЯ ШИБ
Львів, Хорущини 11 а, тел. 269-48.

ВЗУТТЯ
Іван Чорній, Руська 3.

СОЛІДНЕ ВЗУТТЯ дістанете в ОЛ. БЕРЯКА, Львів, вул. Руська 18 (напроти Волоської церкви).

ГОДИННИКАР
П. Карпинець, Домініканська 7.

ДЗВОНИ:
Вол. Устенський, Руська 5.

ДРУКАРНІ
„Графія", вул. Тиха 5.

ЕЛЕКТР. Й РАДІОПРИЛАДДЯ

Українські радіоприймачі „ЕРҐОН"
з українськими скалями!
Виробня „ЕРҐОН", Львів, Потоцького 58.

ЕКО **Львів, Сикстуська ч. 29. Телефон 203-30.**
Інсталяції світла, електро медичні апарати й радіотовари.

КЛІШАРНІ
„Унія", Мілковського 5.

„МЕТА" одинока українська механічна фабрика паперових виробів
Львів, Бема ч. 12 а. — Тел. 232-99.
ВИКОНУЄ: всілякі друки для купецьких і промислових цілей, машинові торбинки для споживчих крамниць, опакування для цукорничих виробів, для мануфактурних склепів і т. д.

Кравецька робітня
А. ДУФАНЕЦЬ
Львів, Пасаж Міколяша, тел. 287-71.

МАШИНИ ДО ПИСАННЯ І ШИТТЯ.
Патицький і Іванишин, Чарнецького 10.

МІД І БДЖОЛЯРСЬКЕ ПРИЛАДДЯ
Кооп. „Рій", Руська 20.

Львівське заведення
КОНСЕРВАЦІЇ СКЛЕП. ЖАЛЮЗІЙ
У Львові, Хорущини 11 а, тел. 269-48.

НАЙКРАЩІ Й НАЙЛІПШОЇ ЯКОСТИ
КИЛИМИ, ҐОБЕЛІНИ, ЗАВІСКИ, ОБРУСИ
тільки у фабриці
Ст. Ґалана
Склад: ЛЬВІВ, РІГ КОСЦЮШКИ

НАСІННЯ
Богдан Попович, Руська 16.

Пасту до взуття у всіх красках, пасту й віск до підлог, синку до біля, шварц до чобіт, вазеліну до шкір, шевський віск, шевську чорну й білу смолу й мухолапки тільки марки **ЕЛЕҐАНТ**
бо це є свій рідний виріб

Всякі папери, шкільне й канцелярійне приладдя купуйте лише в **СОЮЗНІМ БАЗАРІ** Руська 20

ЗМІНА ЛЬОКАЛЮ!
Ритівниче заведення, виріб печаток з кавчука й металю, звич. і емаль. віднак, металевих таблиць
ЕВГЕН МАРІЯН УНҐЕР
перенесено на вул. Бурлярда 4 (бічна Баторого) тел. 230-73.

Порошки до миття, прання і розмягчування води української фабрики
„МОТА"
вживають всі Українки.

Похоронне заведення
„ХАРІС", вул. Корняктів 3.

КЛЮБ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ У ЛЬВОВІ, ПЛ. БЕРНАРДИНСЬКА 2
видає смачні та здорові снідання, обіди й вечері по доступній ціні. Для студенства знижка.

Всякого роду світську та священичу одіж поручає кравецька робітня
В. ХОМИН
Львів, вул. Домініканська 11. (партер).

КЕРАМІКА
склад порцеляни і скла
ЛЬВІВ, ГАЛИЦЬКА 5, В ПОДВІРЮ
під управою Ол. Ониська
поручає скло й порцеляну.

Портрети, фотоґрафії, побільшення
МИХ. ШАЛАБАВКА, Львів, вул. Шептицьких 11.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ:
1 мм. анонсової шпальти 20 сот.
в тексті 30 сот. на 1 стор. 40 сот.
Більші анонси за окремою умовою.

ШНУРІВКИ ГРЕБЕНІ ЗЕРКАЛА ҐУЗИКИ тільки української фабрики **ҐАР** Львів, вул. Потоцького 58

СПОЖИВЧІ Й КОЛЬОНІЯЛЬНІ ТОВАРИ
НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ
Склепи у Львові: Ринок 36.
Личаківська 155.
Слодова 1.
Більчевського 3.

Мармоляди, повила, соки тільки в українській фірмі ПРОДУКЦІЯ, Львів, вул. Павлінів.

ФОРТЕПЯНИ
О. БЛАГОДІР, строєння, направа фортепянів і пянін, Уейського 4. Тільки лстовно.

Фортепяни, пяніна, фісгармонії дешево продає, міняє й купує
ГАНАК, ПІЛСУДСЬКОГО 21. І. п.

ПЕРШОРЯДНА, ФАХОВО ВЕДЕНА РОБІТНЯ ФУТЕР
Юліяна Глушевського
Львів пл. Капітульна 3. Тел. 254-46

ДЗВОНИ, ЦЕРКОВНІ РЕЧІ, ДЕВОЦІОНАЛІЇ, ОБРАЗИ, ВІДЗНАКИ, ПЕЧАТКИ
„ДОСТАВА"
Львів, Ринок 40 і Руська 20.

Кравецька робітня
А. ОСИПОВА
перенесена зо Станиславова до ЧОРТКОВА, вул. МІЦКЕВИЧА 26. веде курси для всіх кравців. Новий спосіб шиття одягу. Зголошення письменно або особисто.

Фабрика солодощів і цукрів
„ФОРТУНА НОВА"
Кордецького 23, крамниці Руська 2
Городецька 93 і Личаківська 19.

Купуйте тільки МУШТАРДУ з фабрики МІКА
Львів, Городецьк 121. Тел. 295-50

Фабрика шевських кілків
ДЕНДРА
Львів, Потоцького 58.

Вже появилися у продажі шнурки до пакування українського виробництва
МОТОК
Львів, вул. Вузька 3.

КУПУЄМО грубшу (згребінну) конінну пряжу. Голоситися з прібками до виробництва **МОТОК, Львів, Вузька 3.**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Й АДМІНІСТРАЦІЇ „Фронтом!" — ЛЬВІВ, КУРКОВА 8.

Видає й за редакцію відповідає Іван Мец. **Друкарня „ҐРАФІЯ", Львів, вул. Тиха ч. 5**